

НА ОБЛАЦИ цигаренъ димъ се вие.
Навѣнъ деньтъ изпилъ е вече мрака.
И своята ракия да изпие
кръчмарьтъ въ кжта уморено чака.

Отпуснатъ, съсъ усмивка разкривена,
на себе си разправяшъ бавно нѣщо.
Една жена съсъ мутра начервена
съ приятель твой е седнала отсрѣща.

Съсъ лигава уста до тебъ другъ плаче,
за рамото те дърпа и разправя
съсъ хълцане : „Излъга ме, обаче
и азъ ще ѝ разплача вѣрата!“

Въвъ жгъла котакътъ черенъ дреме,
хармониката е въ калѣпъ завитъ,
шишетата, по рафта наредени,
стоятъ съсъ прахъ покрити.

Умора, блѣдата умора тегне.